

CHÚ ĐƯỢC THÊM MỘT QUẢ

Trời đã mờ sáng. Bàn giao nhiệm vụ gác cho tiểu đội phó Thiết xong, tiểu đội trưởng Cương bỗng nhận thấy hương xoài thoảng xen lẫn hương của các loài hoa trong vườn Bác. Cương nhìn lên cây xoài gần nhất trong rừng xoài trước phòng Bác và hiểu là xoài đã chín nhiều.

Cương nảy ra một ý, liền bảo Thiết: "Trời còn sớm, chưa ai dậy, để mình kiếm cho cậu một quả". Thiết gật đầu đồng tình.

Cương thoăn thoắt leo lên cây và chuyển từ cành này sang cành khác kiếm quả chín. Thiết nhìn xem, cả hai mãi mê kiếm tìm quả chín nên quên là trời đã sáng rõ.

Như thường lệ, Bác dậy và bước ra sân tập thể dục gần ngay vọng gác. Thấy Bác, Thiết hoảng quá không kịp ra hiệu cho Cương, chỉ kịp chào "Bác ạ!" hơi to.

Bác thấy lạ, hết nhìn Thiết lại nhìn quanh. Thiết càng lo, nhìn lên cây xoài. Bác cũng nhìn lên và thấy Cương đang trên cây xoài. Cương thấy Bác, hoảng quá, chờ người ra, ngồi xuống, xoạc hai cẳng chân kẹp chặt cành xoài, hai tay bám chặt cành trước mặt

và im thin thít. Lúc này chỉ cần một cử chỉ không bằng lòng của Bác cũng đủ làm cho Cương lao từ trên cành xoài cao sáu mét xuống đường đá.

Nhận biết ngay tình thế nguy hiểm của Cương. Bác chạy lại bảo: “Bình tĩnh! Chú phải bình tĩnh!”.

Hai tai ù đặc, Cương không nghe được Bác nói gì nhưng cũng hiểu là Bác đang lo cho mình, nên đã ổn định dần lại.

Bác lại hỏi: “Chú đã lấy đủ cho mỗi chú trong tiểu đội mỗi người một quả chưa?”

Cương sờ nắn các túi, ước chừng đã đủ nên vội thưa: “Dạ! Đã đủ mỗi người một quả rồi ạ!”.

Nói xong, Cương định lần theo cành tụt xuống. Nhưng Bác biết thần kinh của Cương chưa thật ổn định, nên Người bảo: “Chú lấy cho Bác một quả!”.

Mừng quá. Cương vội ngược nhìn quanh, hi vọng lấy được một quả vừa ý để biếu Bác. Chợt thấy Bác chỉ tay nói: “Chú lấy quả trước mặt cho Bác”. Cương ngạc nhiên hỏi: “Dạ! Quả ấy còn xanh ạ!”.

– Bác thích quả đó, chú cứ lấy cho Bác.

Làm theo ý Bác, thấy Bác bắt gọn quả xoài trong tay, Cương mừng quá, niềm vui rộn ràng xua tan mọi hoảng sợ. Cương nhẹ nhàng tụt xuống. Bác cũng đi lại đỡ cho Cương xuống và bảo: “Chú đếm lại xem, đã đủ cho chiến sĩ trong tiểu đội mỗi người một quả chưa”.

Cương đếm đủ mười hai quả rồi đứng nghiêm chờ lệnh. Bác liền trao quả xoài trong tay cho Cương và bảo: “Trèo cây sớm, sương ướt lại không có dây bảo hiểm rất nguy hiểm. May không sao. Bác cho chú thêm một quả”.

Tay cầm quả xoài Bác trao, Cương nghẹn ngào không nói được gì.

(In trong *Kể chuyện Bác Hồ*,
NXB Văn học, 2015, tr.211–213)

MỤC TIÊU

1. Cảm nhận được tấm lòng vị tha, cách ứng xử khéo léo của Bác Hồ đối với các chiến sĩ mắc lỗi.
2. Nêu được hậu quả của những việc làm trong lúc nóng giận và vội vã.
3. Biết kiên nhẫn trong học tập và trong cuộc sống; không vội vàng hấp tấp trong các quyết định của mình.